

πόρρωθεν — εἶναί τις φιλόνηθρωπος σφόδρα 105
 ἐπιδέξιός τε βουλόμενος — προσεῖπα καὶ
 « Ἦκω τι », φημί, « πρὸς σέ, πάτερ, ἰδεῖν τί σε
 σπεύδων ὑπὲρ σοῦ πράγμ' ». <Ὁ δ'> εὐθύς· « Ἀνόσιε
 ἄνηρωπε, » φησίν, « εἰς τὸ χωρίον δέ μου
 ἦκεις <σύ> τί μαθών; » Βῶλον αἶρεταιί τινα· 110
ταύτην ἀφίησιν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτό μου. :

ΧΑΙΡ/Ἐς κόρακας. :

(ΠΥ.) Ἐν ὄσσοι δ' « Ἀλλά σ' ὁ Ποσ<ε>ιδῶν — » λέγων
 κατέμυσα, χάρακα λαμβάνει πάλιν τινά·
 ταύτην ἔμε καθαίρει, « Σοὶ δὲ κάμοι πράγμα τί
 ἔστιν; » λέγων « Τὴν δημοσίαν οὐκ οἶσθ' ὁδόν; » — 115
ὀξύτατον ἀναβοῶν τι. : ΧΑΙΡ/ Μαινόμενον λέγεις
τελέως γεωργόν. : (ΠΥ.) Τὸ δὲ πέρας, φεύγοντα γὰρ
 δεδίωχ' ἴσως με στάδια πεντεκαίδεκα
 περὶ τὸν λόφον πρώτιστον, εἶθ' οὕτω κάτω